de keus van kunstschrift

juni/juli 2014

De Keus van Kunstschrift is een door liefhebbers en specialisten uitgelichte selectie uit het overweldigende aanbod aan tentoonstellingen, aanwinsten, boeken en ander kunstnieuws. In korte stukken bieden wij u een leidraad door het museale oerwoud. Voor wie graag een volledig beeld wil van het tentoonstellingsaanbod, verwijzen wij naar de uitgebreide website **artnet.nu**.
Medewerkers aan deze Keus: Roelof van Gelder, Eddy de Jongh, Machteld Leij, Gijsbert van der Wal en Esther Wils

Paul Citroen, Portret van Johan Wertheim, *1952*
afbeelding in besproken boek

CULTUURGESCHIEDENIS

Openbaar Kunstbezit

Een boek over de geschiedenis van een radiocursus over kunst, dat moet wel buitengewoon saai zijn. Zou je denken. Deze gedachte blijkt volkomen te worden gelogenstraft door het boek dat Bertus Bakker onlangs publiceerde over de lotgevallen van de stichting Openbaar Kunstbezit tussen 1956 en 1988. Het is, hoewel ook nog omvangrijk, het tegendeel van saai en het is bovendien heel goed geschreven. Ik heb het tenminste zeer geboeid gelezen, waarschijnlijk mede omdat ik, dat moet erbij gezegd, een aantal van de hoofdrolspelers van het eerste uur heb gekend, onder wie de belangrijkste, de beeldhouwer Johan G. Wertheim. Zonder hem was Openbaar Kunstbezit nooit van de grond gekomen.
Wertheim was de initiatiefnemer van wat zestig jaar geleden gold als een controversieel project: kunst tot het volk brengen via wekelijkse radio-uitzendingen van tien minuten, vanaf 1963 ook door middel van televisie-uitzendingen. De aspiratie was hoogverheven. De stichting streefde naar niets minder dan de 'esthetische vorming van het Nederlandse volk', met als complementaire overweging het inzetten van kunst versus oppervlakkigheid, kitsch en massacultuur. En versus barbarij: tijdens Wertheims internering in kamp Westerbork in 1943-1944 hadden zich in zijn geest al de eerste contouren van het plan afgetekend.
Wat hem voor ogen stond werd door de hoge omes van de radio ongerijmd gevonden, niet in de laatste plaats omdat het de benepen cultuur van hun omroepverenigingen zou doorbreken. Men zag het als een koekoeksei in het verzuilde bestel, en als iets in voormalig omroepland taboe was, dan was het wel een 'neutraal', zuilenoverstijgend programma. De eigenzinnige Wertheim heeft de Hilversumse machthebbers dan ook jarenlang met zijn idealistische concept moeten bestoken voordat hij enige voet aan grond kreeg. Voor het resultaat waren zijn uithoudingsvermogen en de actieve steun van een groot contingent museumdirecteuren en kunsthistorici onmisbaar. En het uiteindelijke succes was even onverwacht als verbluffend: binnen enkele jaren hadden zich zo'n honderdduizend abonnees aangemeld. Veel later zou het om diverse redenen van lieverlee bergafwaarts gaan met Openbaar Kunstbezit, tot de stichting in 1988 moest worden opgeheven. Het elf jaar eerder in het leven geroepen Kunstschrift zou blijven bestaan.
Een groot deel van de destijds geschreven teksten (de neerslag van eerder gehouden voordrachten) is vandaag nog steeds leesbaar. Bakkers analyse van het kunstbegrip van diegenen die het in de beginjaren bij Openbaar Kunstbezit voor het zeggen hadden, maakt duidelijk dat daaraan vooral een negentiende-eeuwse esthetiek ten grondslag lag. Dat gold zeker voor Wertheim die een uitgesproken conservatieve smaak had. Ook in veel van de teksten uit de late jaren vijftig en vroege jaren zestig spreekt een traditionele kijk op kunst.
De desbetreffende auteurs ging het niet zozeer om het onderwerp van een kunstwerk als wel om de wijze waarop het was uitgevoerd. Niet het 'wat' was van belang maar het 'hoe' – zo is het ook wel expliciet geformuleerd. Naderhand zou daar, mede door toedoen van jongere medewerkers, ten dele verandering in komen.
Bakker heeft het wel en wee van Openbaar Kunstbezit minutieus in kaart gebracht, maar er was meer dan de radio- en televisieuitzendingen en de daarvoor geproduceerde teksten dat zijn aandacht vroeg. Zijn contextuele opzet bracht hem tevens tot beschouwingen over het nogal naïeve streven het niveau van een gemeenschap esthetisch op te krikken, en over de naoorlogse cultuurpolitiek en het doorsijpelen daarin van de oude verheffingsgedachte. In tijd mag de behandelde periode misschien niet zo heel ver achter ons liggen, Bakkers evocatieve uiteenzettingen tonen weer eens aan dat het bekende adagium 'the past is a foreign country' bestaansrecht heeft.
Bij menig kunstliefhebber staan de bekende blauwe banden met de teksten-van-toen vandaag nog in de boekenkast. Deze papieren erflaters kregen in Kunstschrift – ik zeg het in alle bescheidenheid – een erfgenaam die in de afgelopen decennia een eigen, andersoortige zwier heeft ontplooid.

Eddy de Jongh

Bertus Bakker
Elk zijn museum. Openbaar Kunstbezit 1956-1988. Esthetische vorming van het Nederlandse volk
Zwolle (W Books) 2014
544 blz. 39,95 euro

Anri Sala, Damni i colori *(videostill)*, *2003*
t/m 17 augustus te zien in Museum De Fundatie, Zwolle

THEMA

Meer Macht in Zwolle

Kunstenaars vergaren geen macht, is de gangbare opvatting. Sinds de opkomst van de avantgarde moeten kunstenaars de machten in de samenleving ontregelen en ontmaskeren. Kunst zal zelf niet snel een betere wereld bewerkstelligen. De tentoonstelling *Meer Macht*, met werk van onder meer Joseph Beuys, Roy Villevoye, Steve McQueen, Ai Wei Wei en Hans van Houwelingen in Museum de Fundatie staaft die veronderstelling. Hans den Hartog Jager, kunstcriticus van *NRC Handelsblad*, verzamelde kunst die de machten in de maatschappij ter discussie stelt. *Het streven*, het boek dat hij publiceerde bij de tentoonstelling, schetst een ontwikkeling van kritische kunst als iets dat vooral functioneert binnen het reservaat van de kunst, door een symbolische muur gescheiden van de echte buitenwereld.
Voedingsbodem voor Den Hartog Jager bij dit project was het 'Institute of Human Activities' in een voormalige plantage in Congo van kunstenaar Renzo Martens, om met kunstsubsidies en door gentrificatieprojecten het leven van de bewoners daadwerkelijk te verbeteren. Is het kritiek op de kunst zelf? Is het een schaamteloos inzetten van mechanismen in de kunst voor een tastbaar doel?, vraagt hij zich af. Dat laatste zou het project eigenlijk buiten de kunst plaatsen. Het lijkt Martens menens; hij is zelfs bereid om de kunst de rug toe te draaien, vertrouwt hij de auteur toe.
Dat klinkt als een prikkelend idee, dat in het boek goed naar voren komt. Maar in de tentoonstelling raken die ambities in het gedrang doordat Martens maar zo weinig ruimte toebedeeld krijgt. En er zijn meer kunstenaars die willen ingrijpen in de maatschappij. Yael Bartana, zo zien we op een filmregistratie, lobbyt voor een joodse beweging in Polen – weliswaar in de vorm van een symposium tijdens de Biënnale van Berlijn, ook weer in de veilige armen van de kunstwereld. Daardoor bevestigt de tentoonstelling zelf de gedachte dat kunst geen macht heeft buiten de muren van de kunst. Den Hartog Jager zet bijna didactisch uiteen hoe de kunst wel streeft naar een betere wereld, maar toch vooral in theorie: door vragen te stellen, te confronteren en tot nadenken te stemmen. Neem het werk van Joseph Beuys, de kunstenaar die de politiek in ging, maar er niet veel gedaan kreeg. Of neem werken van Anselm Kiefer die zich in de jaren zestig liet fotograferen terwijl hij de Hitlergroet bracht op beladen locaties. Die foto's plakte hij recent op loden dragers: een zware erfenis die nooit verdwijnt. Zijn werk is een klassiek commentaar, net als de meeste kunst in *Meer Macht*.
Dat neemt overigens niet weg dat *Meer Macht* een erg fijne tentoonstelling is, die helder laat zien hoe consequent de behoefte van kunstenaars is zich uit te spreken. Hun werk was de afgelopen jaren veelvuldig te zien in de meer kritische expositieruimtes en tijdens biënnales die het experiment niet schuwen. Voor wie daar vaak komt is *Meer Macht* een prettig weerzien met prachtig werk, zoals de film *The Head* (2007) van Deimantas Narcevicius. Oude opnamen tonen een beeldhouwer die een gigantische kop van Marx met nobele trekken neerzet. De sfeer is uitgesproken: een ideologie is verloren, macht is verschoven. Maar we zijn meer kwijtgeraakt tijdens dat proces, suggereert de film. Nadeel is dat *Meer Macht* door de nadruk op kunst die vooral wil becommentariëren, een veel te stellig 'nee' formuleert op de vraag of de kunst daadwerkelijk een verschil zou kunnen maken. Er ontbreken kunstenaars die vol overtuiging buiten de kunstwereld functioneren, zoals Jeanne van Heeswijk, die de straat op gaat met sociale projecten bedoeld om mensen zonder macht weer enig gevoel van invloed op hun leefomgeving te geven, vergelijkbaar met de laatste ontwikkelingen in Martens' werk. Het is natuurlijk lastig om die projecten als aantrekkelijk kunstobject in het museum te krijgen, maar onmogelijk is het niet.

Machteld Leij

Meer Macht
Museum De Fundatie, Zwolle
t/m 17 augustus
www.museumdefundatie.nl

Hans den Hartog Jager
Het streven. Kan hedendaagse kunst de wereld verbeteren?
Amsterdam (Athenaeum – Polak & Van Gennep 2014
191 blz. 19,99 euro

Léon Bonvin, La Plaine de Vaugirard, *1856*
t/m 22 juni te zien in de Fondation Custodia, Parijs

KUNST OP PAPIER

De Fondation Custodia

Hoe zat dat ook alweer met de Fondation Custodia en het Institut Néerlandais aan de Rue de Lille in Parijs? De Fondation beheert de collectie van kunstverzamelaar Frits Lugt (1884-1970) en is gevestigd in het Hôtel Turgot. Ze is ook eigenaar van een tweede pand, dat door een binnenplaats van het Hôtel Turgot gescheiden is. Dat Hôtel Lévis-Mirepoix was van 1957 tot 2013 het onderkomen van het Institut Néerlandais, het Nederlandse culturele instituut in Parijs. Toen het Institut eind vorig jaar wegens bezuinigingen werd opgedoekt, moest de Fondation een nieuwe bestemming voor het gebouw vinden. De derde en vierde verdieping worden nu verhuurd aan culturele instellingen; de twee onderste verdiepingen gebruikt de Fondation voortaan om er zelf tentoonstellingen te organiseren.
Omdat de harde kern van de Collectie Lugt uit tekeningen en prenten bestaat, zullen dat altijd tentoonstellingen zijn van kunst op papier. Zo komt er volgend jaar een keuze uit het tekeningenbestand van het Städel in Frankfurt naar Parijs. Voor 2017 is de tentoonstelling *From drawing to painting* gepland, waarin interessante getekende voorstudies voor zeventiende-eeuwse schilderijen worden getoond náást die uiteindelijke schilderijen. Grote musea uit de hele wereld geven er werken voor in bruikleen. En de eerste Custodia-tentoonstelling in het Hôtel Lévis-Mirepoix is een presentatie van vijftiende- en zestiende-eeuwse Nederlandse tekeningen uit Museum Boijmans Van Beuningen. Het Rotterdamse museum publiceerde vorig jaar een digitale wetenschappelijke catalogus van alle tekeningen; in Parijs zijn nu de hoogtepunten te zien, met een aangenaam opgezette en vormgegeven papieren catalogus voor een wat breder publiek. Beetje gek misschien dat Boijmans die presentatie en dat boek niet zelf maakt, maar fijn dat de Fondation Custodia het tenminste heeft gedaan. Het voormalige Institut Néerlandais wordt op deze manier een soort kunsthal voor de prent- en tekenkunst. Ik hoop dat ze in Parijs ook keuzes uit bijvoorbeeld het Rijksprentenkabinet of het Haags Gemeentemuseum gaan tonen, want in Amsterdam en Den Haag krijgen we veel te weinig van die tekeningencollecties te zien.

Maar als zo'n verzameling van elders dan toch bij de Fondation Custodia logeert, als de ene beroemde tekeningencollectie bij de andere over de vloer is, dan moet natuurlijk de mogelijkheid worden benut om combinaties te maken. Dat gebeurt op de benedenverdieping van het Hôtel Lévis-Mirepoix, waar onder de titel *Dialogen* veertig tweetallen verwante tekeningen zijn opgehangen: steeds een blad uit Boijmans naast een blad uit de Collectie Lugt, internationaal en door vijf eeuwen heen. Soms zijn het twee tekeningen van dezelfde kunstenaar (twee Watteau's, twee Rembrandts), soms hangt een leerling naast zijn meester (portretten van Cossiers en Rubens). Er zijn tekeningen van hetzelfde type gecombineerd – studies van gespierde naakte ruggen, landschappen bij maanlicht – en tekeningen met eenzelfde teneur. Tot de laatste categorie behoren *Het verlaten huis (zelfportret)* van Eduard Karsen (1860-1941), een donkere tekening van het huis van de kunstenaar nadat zijn vrouw bij hem was weggegaan, en *La Plaine de Vaugirard* van Léon Bonvin (1834-1866), een zwaarmoedig landschap in de schemering van een tekenaar die op 32-jarige leeftijd zelfmoord pleegde. *Bien étonnés de se trouver ensemble*, om het Frans te houden. En sowieso: *bien étonnés de se trouver*. Want wat een ontdekking is die Bonvin.

Gijsbert van der Wal

Van Bosch tot Bloemaert / Dialogen
Fondation Custodia, Parijs
t/m 22 juni
www.fondationcustodia.fr

THEMA

Koloniale kunstnijverheid in Den Haag

'De meeste verzamelaars worden in eerste instantie vooral gedreven door nieuwsgierigheid naar het onbekende. Net als kinderen die kiezelsteentjes, schelpen of een oude roestige spijker oprapen en zorgvuldig koesteren. [...]
Op het schilderij zien we kleine kinderen die groot zijn geworden, in discussie over de vraag wat Delfts aardewerk is en wat Chinees of Japans porselein.'
Deze treffende parallel, tussen steentjes bewaren en kunst verzamelen, staat in een van de begeleidende teksten aan het begin van een fraaie kleine tentoonstelling, die perfect op zijn plaats is in het Haags Gemeentemuseum. Wat de selectie van meubels, schilderijen, zilvergoed, koperwerk, textiel, sieraden, porselein en andere al dan niet nuttige attributen uit vroeger tijden toont, is zowel de onuitputtelijkheid van het plezier van verzamelen als de ontwikkeling van een goed oog voor de beste stukken. De tentoonstelling kwam tot stand op basis van de collectie van Jan Veenendaal, inmiddels deskundige op het gebied van kunst en kunstnijverheid uit de VOC-periode, aangevuld met eigen stukken van het museum, dat Aziatische meubels en zilver bezit. Die meubels waren al eerder te zien en ook de collectie van Veenendaal biedt voor wie geïnteresseerd is in de koloniale periode geen grote verrassingen, maar het zijn wel één voor één prachtvoorwerpen die in Berlages kleine, transparante zaaltjes in de kunstnijverheidsvleugel van het museum en in zijn robuust-elegante vitrines voorbeeldig tot hun recht komen.

M.J.C. Wegenaar, Verzamelaars van Chinees porselein en Delfts aardewerk aan het discussiëren, *1885*
t/m 26 oktober te zien in het Gemeentemuseum, Den Haag

Om de context te schetsen waarin de Europeanen en Indische mensen leefden die deze in Indië en Ceylon vervaardigde meubels bezaten, hoe zij hun tafels lieten dekken met het Chinese en Japanse porselein en het Indische tafelzilver, hun met snijwerk versierde sirihdozen tot op straat achter zich aan lieten dragen, hun mooie mengbloedige dochters lieten portretteren, hun bijbels opborgen in ivoren doosjes en kabinetten van kostbare houtsoorten – coromandel-, nangka-, satijn-, mara-, sapan- en ebbenhout – zijn tegen verschillende wanden grote, sfeervolle replica's van prenten en schilderijen bevestigd, met landschappen, interieurs en huiselijke scènes van Jan Brandes (1743-1808), Johannes Rach (1720-1783), anonieme Japanse houtsnedemakers en de Indische schilder Jan Daniël Beijnon (1830-1877).
Op enkele tientallen vierkante meters wordt voelbaar gemaakt hoezeer de Europese vraag en smaak de kunstenaars en handwerkslieden uit duizenden mijlen uiteenliggende delen van Azië hebben geïnspireerd en beïnvloed, zowel naar techniek als naar vormentaal. Ook aan de inheemse hoven ging men overigens gebruikmaken van kasten en stoelen die er voorheen onbekend waren, en bestelde men schilderijen bij Europees opgeleide schilders.
De catalogus biedt een flinke uitbreiding van het verhaal en maakt duidelijk dat Veenendaal zich, net als de mannen op het schilderijtje hierboven, heeft omringd met andere 'grote kinderen' die zich hebben bekwaamd op hun eigen verzamel- of kennisgebied. Hadden die gepassioneerde deskundigen maar een eigen koloniaal museumpje. De enkele, kleine tentoonstelling die het Tropenmuseum aan het onderwerp wijdt, de paar schatten die het Rijksmuseum kan tonen, de zo ongeveer eens per decennium trouw terugkerende expositie in het Gemeentemuseum, kunnen die rijkdom nauwelijks naar behoren in beeld houden.

Esther Wils

Aziatische kunst en de Nederlandse smaak
Gemeentemuseum, Den Haag
t/m 26 oktober
www.gemeentemuseum.nl

Jan Veenendaal
Aziatische kunst en de Nederlandse smaak
Zwolle (Uitgeverij Waanders & De Kunst) 2014
232 blz. 39,95 euri

TEKENEN

Schetsboekje uit het atelier van Van Oostsanen

Het Stedelijk Museum Alkmaar en het Amsterdam Museum houden deze maanden een tentoonstelling over Jacob Cornelisz van Oostsanen. In de luwte van alle altaarstukken van deze schilder en prentmaker die leefde van ongeveer 1475 tot 1533, ligt, in Amsterdam, een tekenboekje. Het meet nog geen 10 bij 15 centimeter en bevat 51 bladen met pentekeningen. Het is eigendom van het Kupferstichkabinett te Berlijn en wordt hier geëxposeerd omdat de tekenaar in of dichtbij het atelier van Van Oostsanen moet hebben gewerkt. Sterker nog, mogelijk was het van Van Oostsanens kleinzoon Cornelis Anthonisz, de maker van de beroemde vogelvluchtkaart van Amsterdam. Op de tentoonstelling is het boekje digitaal door te bladeren, maar dankzij een verzorgde, tweedelige facsimile-editie (een deel reproducties, een deel commentaar), kan men dat ook thuis doen.
Dit soort boekjes, werkmateriaal van de vakman, zijn uiterst zeldzaam. De bezitter moet er een paar jaar mee hebben rondgelopen, af en toe

Blad met schetsjes
uit Het vroegste Amsterdamse schetsboek

iets noterend, soms wat krabbelend, dan weer een uitgewerkte tekening naar een schilderij makend, en soms bliksemsnel een compositie noterend. Het boekje is te dateren op de periode 1520-1535. Dit is de tijd dat Noord-Nederlandse kunstenaars vertrouwd raakten met de renaissance. Zij bestudeerden de Italiaanse en Duitse prentkunst of reisden daadwerkelijk over de Alpen zoals Van Oostsanens assistent Jan van Scorel, die tussen 1518 en 1523 zowel Zuid-Duitsland als Italië bereisde.
Veel van de tekeningen hebben klassieke of renaissancistische bouwfragmenten en ornamenten tot onderwerp, daarnaast is er een aantal portretten, dierstudies, oefeningen in perspectief, landschapsschetsen en nog een paar topografische tekeningen van Amsterdamse locaties. Dat laatste is pas tijdens het onderzoek vast komen te staan en leidde ertoe dat men definitief de Amsterdamse connectie kon vaststellen. Zo is er een tekening van de Schreierstoren, van de Haarlemmerpoort en van de Kapel ter Heilige Stede aan het Rokin.

Het boekje is bijzonder niet alleen vanwege de zeldzaamheid, maar ook omdat het laat zien hoe de tekenaar probeerde zich iets nieuws eigen te maken. Met grote accuratesse tekende hij renaissancistische portalen, kapitelen, bogen en oefende hij in het perspectivisch juist weergeven van een tegelvloer, hij deed zijn best om portretten een realistisch karakter te geven, hij bestudeerde de proporties van mens en dier en hij maakte topografisch werkelijkheidsgetrouwe tekeningetjes van Amsterdam.
Verwacht geen boek met fraaie eerste-klastekeningen. Rijp en groen staan door elkaar en bovendien is het boekje in een latere periode opnieuw gebonden waarbij de oorspronkelijke volgorde verloren is gegaan; minstens dertien bladen ontbreken.
De tekenaar werkte alleen met de pen, schaduwen gaf hij weer met parallelle arceringen. Vaak zijn het dunne, aarzelende lijnen, soms zijn de contouren opgebouwd uit kleine, minutieuze haaltjes en dan weer is er een zekere vastberadenheid in de lijnvoering aan te wijzen. Dan zal het om kopieën zijn gegaan. In enkele gevallen zijn de originelen (schilderijen en houtsneden) ook aan te wijzen. Je kunt je afvragen bij het doorbladeren van dit bijzondere boekje of het hier wel om één en dezelfde tekenaar gaat. Maar wie het ook is geweest: hier zie je een uniek voorbeeld van een kunstenaar die in opperste concentratie snuffelde aan de renaissance.

Roelof van Gelder

Ilona van Tuinen met een bijdrage van Daantje Meeuwissen en een voorwoord door Holm Bevers

Het vroegste Amsterdamse schetsboek. Een zestiende-eeuwse zakboekje uit het atelier van Jacob Cornelisz van Oostsanen

uitgave van de Stichting Jacob Cornelisz van Oostsanen, Oostzaan 2014

twee delen in cassette 22,95 euro

www.jacobcornelisz.nl

DE KUNST VAN TWEE
FIN DE SIÈCLES
In *Droomkunst 1900 & 2000*

W BOOKS
De uitgever van geschiedenis en kunst

GRATIS VERZENDING!
www.wbooks.com
038-467 34 00

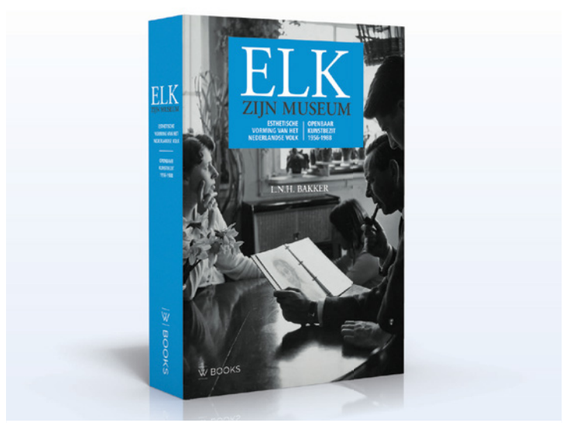

OPENBAAR KUNSTBEZIT
1956-1988
In *Elk zijn museum*

W BOOKS
De uitgever van geschiedenis en kunst

Op werkdagen voor 15.30 uur besteld
MORGEN IN HUIS!
www.wbooks.com
038-467 34 00

man zoekt vrouw

Dubbelportretten in Huis Bergh

18 april 2014
1 maart 2015

Aanleiding voor de tentoonstelling is de hereniging van een portret van een patriciër uit Beieren met het portret van zijn vrouw. Het portret van de man bevindt zich in Huis Bergh en dat van zijn vrouw in Barcelona. Beide portretten zijn in 1539 geschilderd door een van de belangrijkste portretschilders uit de regio, Hans Mielich. In de tentoonstelling draait het niet alleen om dit Beierse echtpaar, maar ook om andere echtparen en mannen en vrouwen zonder partner.

KASTEEL
HUIS BERGH

Kasteel Huis Bergh
Hof van Bergh 8
7041 AC 's-Heerenberg

www.huisbergh.nl
info@huisbergh.nl
0314-661281

vanaf 18 april:
dinsdag t/m zondag
van 12.30 - 16.30 uur

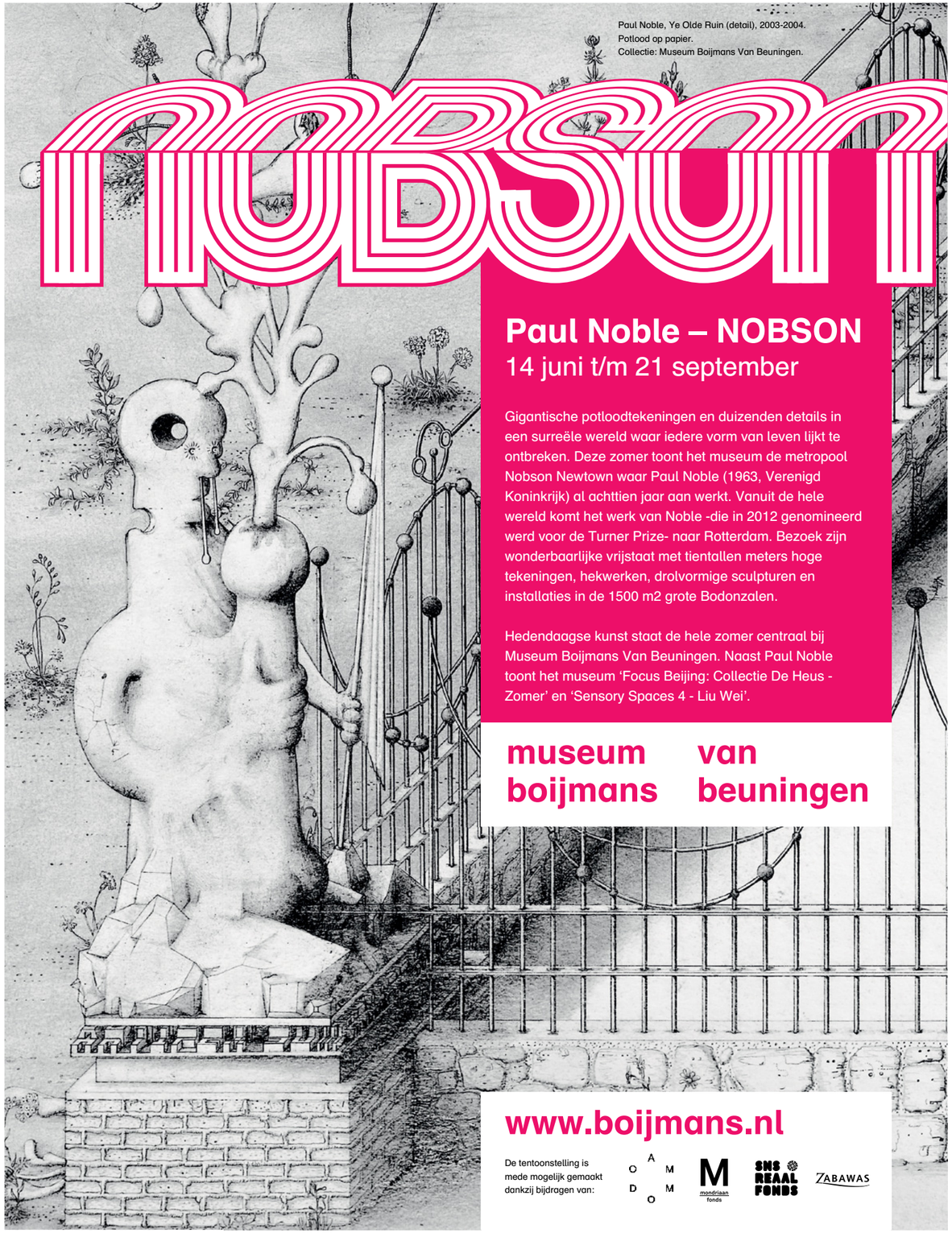

Paul Noble, Ye Olde Ruin (detail), 2003-2004.
Potlood op papier.
Collectie: Museum Boijmans Van Beuningen.

NOBSON

Paul Noble – NOBSON
14 juni t/m 21 september

Gigantische potloodtekeningen en duizenden details in een surreële wereld waar iedere vorm van leven lijkt te ontbreken. Deze zomer toont het museum de metropool Nobson Newtown waar Paul Noble (1963, Verenigd Koninkrijk) al achttien jaar aan werkt. Vanuit de hele wereld komt het werk van Noble -die in 2012 genomineerd werd voor de Turner Prize- naar Rotterdam. Bezoek zijn wonderbaarlijke vrijstaat met tientallen meters hoge tekeningen, hekwerken, drolvormige sculpturen en installaties in de 1500 m2 grote Bodonzalen.

Hedendaagse kunst staat de hele zomer centraal bij Museum Boijmans Van Beuningen. Naast Paul Noble toont het museum ‘Focus Beijing: Collectie De Heus - Zomer’ en ‘Sensory Spaces 4 - Liu Wei’.

museum boijmans van beuningen

www.boijmans.nl

De tentoonstelling is mede mogelijk gemaakt dankzij bijdragen van:

AMDOM · mondriaan fonds · SNS REAAL FONDS · ZABAWAS

KUNSTSCHRIFT

Home Jaargangen Over ons Bestellen Abonneren Adverteren Zoeken Contact

KS 2014
KS 2013
KS 2012
KS 2011
2010
KS 2010
KS 2009
KS 2008
KS 2007
KS 2006
KS 2005
KS 2004
KS 2003
KS 2002
KS 2001
2000
KS 2000
KS 1999
KS 1998
KS 1997
KS 1996
KS 1995
KS 1994
KS 1993

6/2013
De stad als kunstwerk
Lees meer | Bestel

5/2013
Henri Fantin-Latour
Lees meer | Uitverkocht

4/2013
De toekomst verbeeld
Lees meer | Bestel

Bezoek nu onze geheel vernieuwde website: www.kunstschrift.nl

Bestel nu uw verzamelband

Kunstschrift is een tijdschrift om te bewaren. En van tijd tot tijd nog eens in te zien.

De ervaring leert dat dat het best gaat in de bewaarbanden. Elke band biedt ruimte voor een jaargang Kunstschrift. Niet alleen laten de verschillende afleveringen zich zo het beste naslaan, ook vormen de banden een goede bescherming tegen beschadiging en verkleuring.

Een band is € 17,50 Twee banden € 33,00
Drie banden € 47,00

Voor elke jaargang tot en met 2013 is een apart register, op naam van auteur en afgebeeld kunstwerk. Deze kosten € 3,00 per stuk.

U kunt de banden en/of registers bestellen door het bedrag over te maken naar rekeningnummer NL93RABO0336679270 tnv Kunst en Schrijven, Zutphen. In het betalingskenmerk vermelden: bewaarband. U kunt ook bestellen met de bon in dit Kunstschrift.